

VIJA POĻAKA-RIKVEILE

* *

Kastaņi krīt...
Pilna zeme un kabatas tavas.
Cik sen – bij' ziedu sveces
Platās kastaņa skavās.
Cik sen – bij' jaunība tava
Un sapņu kumeļi straujie...
Nu, raugi – ikdiena dāvā
Darbu kalnus un stundeņa auļus.
Tik šobrīd – pietāj pie koka,
Lai plauksta skauj kastani gludo,
Sajūti spēku
Ar vasaras dāsnumu rokā!

* *

Lai kur tu traucies, kur tu ej,
Tev zelta rudens pirkstos dej...
Un plecos zeltu sasmēlusi,
Tu kā no jauna sazēlusi.
Tu zaļo jaunai mirtei līdz
Un tas nekas, ka sirmums stīdz:
Sauc sapņot bērzu birtaliņa
Un sveikas māj tev debestiņa.
Lai kur to dodies,
Lai kur tu brien,
Tu zelta rudenī
Arvien...

MŪŽA AUDUMS

Kā mūža audums
Locījies un vijies? –
Tā nevar sacīt –
Viss ir tikai bijis.
Tik daudz vēl pūrā
Košiem rakstiem dzijas...
Un viss tev apkārt
Ziedos, melodijās –
Tas viss tev pieder,
Turies tikai stellēs,
Lai krāšņi noviz
Tālās debess velvēs
Tavs mūža audums -
Dāsnu gadu rīts.

* *

Kas ir no tēva, kas no mātes,
Kas ir no pasaules, no paša? –
Viss paša krātais,
Saknēs sūktais,
Augot, zaļojot un ziedot.
Nu, augļus nesot,
Brīnies, brīnies:
- Vai dzīvi dzīvoju vai cīnos? -
Viss kopā saskan –
Ir dzīve cīņa.
Bet varavīksne,
Ilgās rasta,
Tā aizved gaitā
Neparastā –
Gar zelta mākoņmaliņu uz sauli...

* *

Vai klusums var skanēt? –
Tik savādi šķiet...
Šķiet, klusums var sāpēt,
Ka sirds pušu iet...
Bij' klusums tik liels,
Ka acis ciet miedzās –
Un šķita – pats Dievs
Pie manis klāt liecās...

DVĒSELE ZIED

Es redzu, es dzirdu, es jūtu –
Tu visur proti būt klāt –
Pie darāmiem darbiem, kas būtu
Steidzami jāpasāk.
Tu proti gredzenus nēsāt,
Bet tie tev netraucē stāt
Un pasniegt sirmgalvim roku –
Un sirsnīgi atvadas māt.

Es redzu, es dzirdu, es jūtu –
Tu skaistu dvēseli nes,
Kā pīpenes ziedu krūtīs,
Kā rozes ziedu nes.

Tev gadi kā rožu krūms kuplo
Un ziediem pilns priecina.
Un balto pīpeņu pļavas
Drīz gaidīs un sveicinās.

LATVJU MĀTES

Ir mātes tā kā tautas dziesmas
Ar bagātīgām dvēselēm.
Ir tā kā dzijas kamolīši
Ar siltiem cimdiem azotē.
Un dabas toņos austi raksti.
Nakts melnumā
Kā zvaigznes plūc,
Kur saule satiek
Mēness nakti,
Bet auseklītis dus pie krūts.

Cik bagātas ir latvju mātes –
Kā teiku stāstīt mazbērniem.

SILTS MĪJUMS

Silts mījums atnākt var ar tevi,
Kas atnestu man pavasari...
Kad mākoņi ir caurspīdīgi,
Un zeme elpo pilnu krūti –
Vai jūti?
Saule visam pāri, jūti?
Šo ilgu pavasari sūti,
Kad rudens dubļos stieg man kājas,
Caur miglas autiem neredz mājas...
Liec baltām dūjām spārnos celties,
Lai vēsta tās, kur varu smelties
To spēku,
Kas tur ilgu slāpes
Pēc pasakainiem pavasariem –
Jel sasien rudens lapu pušķus
Un aizdzen projām tumsas mošķus!
Lai tas, kas skaists, top ilgi glabāts
Un pasargāts, kas garā bagāts.
Ļauj iemīlēt to rudens daļu,
Kad skumji vēji sajūt vaļu...
Ar mīlumu, kas silst tev krūtīs,
Sirds mana pavasari jutīs.

PIEŅĒŠANĀS

Kā dadzīt's adatains
Tu ieķēries man krūtīs,
Bet es – tev svārku atlokā,
Vai esi tu to jutis?
Un pavasarī tava dārza stūrī,
Kad saplauks viss,
Nāc, paraugies, ko daru:
Es lapas audzēšu
Un poguļošu arī,
Tik ļauj man augt,
Līdz nāc ar saknēm ravēt.
Lai uzzied pogaļas
Sārtvioletiem ziediem...
Tās noglaudi,
Pirms diena iet uz rietiem.
Varbūt vēl spēšu
Pielipt tev pie tērpa
Kā svētnīcā pie kroņluktura svēta.
Pie atloka būs turēšanās ērta,
Un priecāšos,
Ka esmu dadža vērtā.

PASTARĪTES

Kur jūs meklēt, pastarītes,
Kur gan paklīdušas esat?
Sēžat senās krustcelītēs,
Kukažiņas kupri nesat?
Kur tie laiki,
Kur tie stāsti,
Kad pie akmens dzima glāsti...
Pelēks akmens, silis saulē,
Vaicāja pēc atvasītēm.
Kukažiņa aizmirsusi,
Garu mūžu dzīvodama,
Klusi šūpo sirnu galvu,
Vējš skrien pāri – papurinot,
Raisot vaļā lakatiņu.
Visi četri stūri vaļā,
Steidz tie meklēt pastarītes.
Varbūt slēptas pazarītēs,
Lazdas bērnu padusītēs?...

Nesēd' ilgi, Kukažiņa,
Gana sēdēts, atpūtusies:
Tevi gaida pastarītes –
Nevis lazdās –
Senču kalnā!